

ВИКОРИСТАННЯ НАВЧАЛЬНИХ ІГОР НА ПРАКТИЧНИХ ЗАНЯТТЯХ ДЛЯ ЗАСВОЄННЯ МАТЕРІАЛУ СТУДЕНТАМИ МЕДИЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ

О. А. Дралова, О. В. Усачова

Запорізький державний медичний університет

Студенти медичних ВУЗів на практичних заняттях стикаються з певними труднощами: обсяг матеріалу для засвоєння великий, при цьому кількість годин, відведених на вивчення матеріалу скорочується. Використання навчальних ігор на практичних заняттях сприяє швидкому засвоєнню матеріалу та спонукає до розвитку логічного мислення.

Мета роботи: дослідити ефективність використання навчальних ігор на практичних заняттях для засвоєння матеріалу студентами медичного факультету.

Матеріали та методи. Під нашим спостереженням були 40 студентів 5 курсу медичного факультету, які були розподілені на 2 групи по 20 чоловік кожна: перша навчалась з використанням навчальних ігор, друга – без. Навчальні ігри представляли собою ситуаційні приклади, в яких кожен студент міг спробувати себе як у ролях хворих так і лікарів різного фаху на етапі надання допомоги,

транспортування та лікування. Всі вивчали дитячі інфекційні хвороби згідно плану.

Результати. Нами було відмічено, що перша група студентів більш активно мислила, плідно проводила диференційний діагноз, швидше засвоювала матеріал, аніж друга група. Крім того, використання навчальних ігор також дає змогу з'ясувати рівень знань студентів, які вони отримали на інших кафедрах, допомогти застосувати знання на практиці, що так важливо для студентів медичних ВУЗів та стимулює зацікавленість дисципліною. Студенти другої групи були менш активні на заняттях, не могли повністю розкрити творчий потенціал та не виказували особливої зацікавленості до предмету.

Висновки. Застосування навчальних ігор на практичних заняттях позитивно впливає на вивчення матеріалу, сприяє покращенню клінічного мислення та дає змогу студенту систематизувати знання, отриманні на інших дисциплінах.

ПЛАНУВАННЯ ПРАКТИЧНИХ ЗАНЯТЬ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ

І. Д. Драч, Т. П. Мельник, О. А. Мисик, О. І. Новіцька, Л. П. Шеремета

ДВНЗ «Тернопільський державний медичний університет імені І. Я. Горбачевського МОЗ України»

У відповідності до чинних навчальних планів, іноземна (українська) мова є складовою освіти іноземних студентів-медиків. Імплементация листа МОН «Про організацію вивчення гуманітарних дисциплін» (№ 1/9-120 від 11.03.15 року), а також зміна системи організації навчального процесу для студентів молодших курсів ТДМУ з «єдиного дня» на традиційну спричинилися до перегляду робочих програм з курсів «Іноземна (українська) мова» та «Іноземна (українська) мова за професійним спрямуванням». Відповідно, з'явилася потреба у зміні підходів щодо цих дисциплін до планування практичних занять, які б не лише забезпечили збереження рівня викладання, але й покращили його.

Серед багатьох, виділимо основні принципи планування заняття.

Концепція кожного заняття починається з продуманого обсягу дидактичного матеріалу та етапів, наповнених різними видами діяльності, завдяки чому викладач завжди знає, як пройде кожна наступна хвилина пари.

Володіння знаннями, що стосуються теми. Викладач повинен володіти докладними знаннями, що стосуються теми. Слід запланувати новий словниковий запас, структури і мовні ситуації, яких він хоче навчити, а також визначити методи і техніку, за допомогою яких це буде реалізовано. Матеріал слід укладати за такими категоріями: вимова, нові структури, словниковий запас, вислови, пов'язані з українською культурою, практичні вправи, ґрунтовані на всіх мовних вміннях, а також домашня робота. Мовні знання викладача повинні виходити за межі підручника, вміст якого має бути пристосований до рівня і можливостей студентів. Усвідомлення того, що підручник не є єдиним джерелом навчання, не дасть заняттю бути монотонним.

Врахування індивідуальних відмінностей студентів. Люди, що вчать іноземної мови, відрізняються способом і темпом її засвоєння. Швидкість вивчення може різнитися навіть в 3 рази. Такі характеристики студентів, як вміння ідентифікації звуків, добра пам'ять, мовна свідомість, мотивація і бажання можуть бути розвинені у всіх, проте з різними витратами сил і часу. Викладач повинен підкреслити вміння слабших, наприклад, об'єднуючи їх у групи з більш здібними чи готуючи окремі вправи.

Мовний досвід студентів. Перш ніж почати навчати, потрібно дізнатися, який мовний рівень демонструють іноземці. Це можна зробити через тестування чи розмову, що стосується більш примітивного щабля володіння мовою. З такими знаннями можна оперативніше внести у план корективи відповідно до потреб студентів, що заощадить також час і зусилля викладача. Слід зважити на різні обставини, які можуть виникнути, наприклад, несподівані питання.

Визначення проблеми. Жодне з поставлених на занятті завдань не має бути сформульоване як «одиниці і приклади, які виявляють структурну різницю між рідною і чужою мовою». Студенти не здолають проблеми через саме її існування, а тільки через вправи, головною метою яких є комунікація, а не пасивне відтворення. При цьому, ніщо не може бути більш малорезультативне, ніж повторення тієї ж діяльності щоденно. Необхідно, перш за все, ставити на розвиток мовної комунікації, а не граматики, тому що, як говорить Майкл Льюїс, «мова складається з граматики лексикона, а не лексикалізованої граматики» [1; с. 6].

Щоб запобігти типовим помилкам, можна прийняти такі правила: 1) заняття починається з повторення вивченого; 2) викладач подає новий матеріал, застосовуючи всі види мовленнєвої діяльності; 3) викладач перевіряє, чого